

Arrest

nr. 323 019 van 10 maart 2025
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat A. VAN DER MAELEN
Guilleminlaan 35/b 1
9500 GERAARDSBERGEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XI^{de} KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Libische nationaliteit te zijn, op 1 juli 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 mei 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 24 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 10 februari 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken H. CALIKOGLU.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat F. COPPENS loco advocaat A. VAN DER MAELEN.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker dient op 12 februari 2019 een verzoek om internationale bescherming in. Hij wordt gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS) op 7 mei 2024.

1.2. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 31 mei 2024 de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en tot weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Dit is de bestreden beslissing die luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart de Libische nationaliteit te bezitten, Amazigh te zijn, u bent een moslim van soennitische strekking. U bent geboren op (...) maart 1985 in Tripoli-stad, en woonde daar met uw vader, moeder en broer S.. Op school specialiseerde u zich in elektriciteit en werkte met uw vader in de verkoop en het vervangen van auto-onderdelen.

In 1996 overleed uw broer S. in een gevangenis van Qaddafi nadat hij daar werd opgesloten voor "extremistisch-gedoe."

In 2008 hebben de autoriteiten de hele straat, waar ook jullie winkel was gevestigd, vernield. Uw oom, vader en u vroegen dan een schadevergoeding aan de staat. In tegenstelling tot de andere mensen in die straat kregen jullie dit niet, de ambtenaren stelden het steeds uit. Op een dag in 2009 bent u dan met uw oom nogmaals naar de ambtenaar geweest om een vergoeding te vragen. Daar werd uw oom ter plekke zeer boos nadat de ambtenaar verklaarde dat jullie geen recht hadden op een vergoeding aangezien S. had meegedaan aan de politiek tegen de regering. Uw oom begon die ambtenaar te slaan, u deed daar aan mee. Jullie vernielden ook zijn bureau. Daarna liepen jullie weg en reden jullie met de auto naar het huis van uw oom. Gezien jullie een ambtenaar hadden aangevallen, was het zeker dat ze uw huis zouden terugvinden. Na een tijdje zei uw oom dat u het land moest verlaten omdat het te gevaarlijk was om te blijven en hij regelde uw illegale vertrek via de zee naar Europa.

Na uw vertrek is uw vader in 2014 gestorven ten gevolge van gezondheidsproblemen in de nasleep van de problemen die er gebeurd zijn.

U bent in 2009 illegaal uit Libië vertrokken en naar Nederland gevaren met de boot, daar diende u een verzoek om internationale bescherming in op 2 juli 2009. U verkreeg er een tijdelijke beschermingsstatus op 5 november 2009. Deze status werd ingetrokken op 18 april 2016.

Vervolgens heeft u een verzoek om internationale bescherming ingediend in België op 12 februari 2019. In kader van de Dublinprocedure aanvaardde Nederland op 5 april 2019 'uw overname' en diende u naar Nederland terug te keren, u gaf hier echter geen gevolg aan en uiteindelijk werd België verantwoordelijk voor de behandeling van uw verzoek. U gaf aan in Nederland in kader van uw asielprocedure dezelfde redenen te hebben opgegeven als deze in kader van uw procedure hier.

U heeft ter staving van uw verzoek volgende kopieën van documenten voorgelegd: een kopie van uw paspoort, documenten over de veiligheidssituatie in Libië en over de discriminatie in het land. In uw administratief dossier bevond er zich eveneens nog een kopie van uw geboorteakte.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofdte heeft kunnen vaststellen.

Bijgevolg werden er u geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal (CGVS) te worden opgemerkt dat u doorheen uw verklaringen niet aannemelijk heeft gemaakt dat u een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

U haalt aan dat u vreest vervolgd te worden door de Libische staat omwille van uw acties tegen de ambtenaar in 2009, en haalt ook discriminatie in Libië omwille van uw huidskleur aan. Er kan hier echter geen geloof aan worden gehecht.

Zo kan vooreerst worden opgemerkt dat uit informatie waarover het CGVS beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt dat u in het kader van uw verzoek om internationale bescherming in Nederland een totaal ander relaas heeft opgegeven waardoor uw geloofwaardigheid volledig wordt ondermijnd. Zo verklaarde u voor de Nederlandse autoriteiten dat u samen met uw vader op het kantoor van de ambtenaar was en dat u, toen u zag dat hij beroerd werd en begon te huilen, zo woedend werd dat u hen en Qaddafi uitschold. Gezien er daar "Revolutionaire Comités" aanwezig waren die alles hoorden, bent u opgepakt geweest en ter plekke mishandeld. U werd daar mishandeld en gemarteld, u viel daar bewusteloos. U werd afgevoerd terwijl uw hoofd bedekt werd met een zak en toen u weer bij bewustzijn kwam, was u in een kamer. Daar werd u 2 dagen vastgehouden terwijl men u mishandelde (door onder andere heet water over u te gooien), vernederde en uitschold. U werd uiteindelijk vrijgelaten nadat u verklaringen ondertekende en vingerafdrukken liet nemen. Uw oom stond ook borg voor u. Tijdens het onderhoud in Nederland legt u gedetailleerde verklaringen af over de periode in hechtenis (Rapport van Nader Gehoor, dd. 12 augustus 2009, p. 4-5). Geen van deze feiten haalde u aan voor de Belgische asielinstanties, terwijl u in Nederland dan weer met geen woord repte over het gegeven dat u een ambtenaar aanviel en diens kantoor vernielde.

Op het CGVS haalt u aan dat u met uw oom bij de ambtenaar was, en jullie samen de ambtenaar in elkaar sloegen, zijn bureau vernielden, en dan meteen zijn weggelopen. Jullie reden met de auto naar het huis van uw oom omdat jullie wisten dat de overheid jullie bij u thuis zou zoeken. Via een kennis van uw oom verliet u het land daarna illegaal (CGVS, p. 6). Het is duidelijk dat uw verklaringen op het CGVS en voor de Nederlandse asielinstantie gebaseerd zijn op dezelfde basis: beide keren verklaart u dat aan de oorsprong van uw problemen een schadevergoeding ligt die uw familie niet kreeg. Tijdens het gehoor op het CGVS werd u bovendien gevraagd of u in Nederland hetzelfde relaas heeft aangehaald als op het CGVS. U antwoordde: "Ja, hetzelfde als hier, na 4 à 5 jaar hebben ze de erkenning ingetrokken: de reden is, Qaddafi is

niet meer aan het hoofd en Nederland zei dat Libië nu veilig is. Dat is de reden waarom ik dan naar België kwam.” (CGVS p. 7).

Gewezen op het feit dat u een totaal ander relaas heeft aangehaald in Nederland, verklaarde u: “Wat betreft dit hier, ik heb het al rechtgezet in Nederland, het waren woorden die de tolk fout heeft vertaald. Het zijn woorden die ik al heb rechtgezet. Moesten ze mij aangehouden hebben, hoe kunnen ze mij vrijlaten, omdat ze mij toch zoeken eigenlijk, omdat ik een rechtszaak heb. Wanneer de protection officer stelt: “Ja ok ik wil dat wel begrijpen van de fout van de tolk als het over 1 à 2 woorden is dat de tolk een foutje zou kunnen hebben gemaakt, maar hier hebben we het toch wel over een gigantisch verschil?, komt u niet verder dan: “In het begin zei ik al dat het dialect van de tolk een groot verschil is, ik heb het ook nog rechtgezet met de advocaat erna. Er zijn veel woorden gezegd, zelfs toen we gedaan hadden met het interview heb ik toen gezegd: dit heb ik allemaal niet gezegd.” (CGVS, p. 7-8).

Daar de vastgestelde discrepanties dusdanig groot zijn kan dit niet overtuigen en biedt dit geen verklaring voor het feit dat u in Nederland en België een totaal ander relaas heeft aangehaald aangaande waarom u Libië heeft verlaten. Het mag duidelijk zijn dat van u, een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land van herkomst omwille van een vrees voor zijn leven te hebben moeten verlaten kan verwacht worden dat u de waarheid vertelt aangaande de redenen waarom u uw land zou hebben moeten verlaten en dit van zodra u om internationale bescherming verzoekt. U draagt in deze de verantwoordelijkheid voor uw eigen verklaringen. Dat u in Nederland andere verklaringen aflegde dan wat u in België verklaarde is ernstig en doet ook op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid, te meer u geen valabele verklaring geeft voor deze ongerijmdheden en het CGVS er zelfs van heeft verzekerd dat u in beide landen dezelfde verklaringen heeft afgelegd. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen in Libië.

Verder haalt u ook aan dat uw moeders familie uit Tawergha is, en dat de meesten van hen zijn gedood of gevlucht, dat gebeurde ten tijde van Qaddafi, “die mensen van Tawergha en Sirte, het waren steden die meededen met Qaddafi”, zo stelt u. Ten aanzien hiervan kan worden opgemerkt dat uw familie en u heel uw leven in Tripoli hebben gewoond, dus al van minstens 1986 (uw geboortedatum). De Arabische Lente in Libië gebeurde in 2011, 25 jaar daarna. Daarnaast werd u gevraagd of uw familie en uw stam Amazigh een politieke affiliatie hadden, wat u ontkent (CGVS, p. 4, 5, 8). Er kan dus worden vastgesteld dat hier geen vrees voor vervolging uit kan worden opgemaakt.

Wat nog kan opgemerkt worden is dat u aanhaalt niet terug te kunnen keren naar Libië, maar dat u wel vanuit Frankrijk in 2019 uw Libisch paspoort heeft aangevraagd (CGVS, p. 6). Het is op zijn minst heel opmerkelijk dat u een aanvraag voor een nieuw paspoort zou doen in een Libische ambassade of consulaat, terwijl u de Libische autoriteiten vreest: “Ja, er is een nieuwe regering, maar het zijn dezelfde personen die in de tijd van Qaddafi al aan het hoofd waren. Diegenen die er toen al waren, de politie, chercheurs, die zijn er nog altijd.” (CGVS, p. 7). In die optiek is het zeer vreemd dat u een paspoort zou aanvragen bij de Libische autoriteiten, ook al was dit vanuit Europa.

Wat betreft het racisme dat u aanhaalt moet worden opgemerkt dat wat u verklaart niet zwaarwichtig genoeg is om hieruit een persoonlijke en gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève te putten. Hiernaar gepeild haalt u aan dat u op school als laatste van de leerlingen de aan jullie opgelegde opdracht moest voorstellen, andere leerlingen voorrang kregen en u vertelt dat wanneer de leraar u vragen stelde, u niet op dezelfde manier werd behandeld als de andere leerlingen. U gevraagd over het leven buiten de school, verklaart u dat er denigrerende termen naar uw hoofd werden geslingerd zoals “abid” (slaaf) of “zwarte” en u nooit bij uw naam werd genoemd (CGVS, p. 6-7). Deze feiten, hoewel betreurenswaardig, zijn niet ernstig genoeg om, en zoals reeds werd opgemerkt, te kunnen spreken van een persoonlijke en gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève.

Ten slotte moet nog een opmerking gemaakt worden over de taal van het onderhoud op het CGVS. U en uw advocaat halen aan dat er wat moeilijkheden waren doordat de tolk een Maghrebijs accent had. Echter, er moet worden opgemerkt dat u bij aanvang van het onderhoud erop gewezen werd dat, moest u een vraag niet begrijpen, u dat steeds kon aangeven (CGVS, p. 2). Bovendien bleek dat u steeds gericht kon antwoorden op de vragen en dat uw advocaat Arabisch sprak en verstond, en desondanks de opmerkingen over de taal, slechts 1 keer bij de vertaling heeft moeten onderbreken en verbeteren (CGVS, p. 7-8). Hieruit blijkt dat het onderhoud goed is verlopen.

Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.

Volledigheidshalve merkt het CGVS het volgende op met betrekking tot de door u neergelegde documenten/stukken (zie map documenten – documenten 1-4). Wat betreft uw paspoort en geboorteakte (documenten 1 en 4), deze stukken hebben betrekking op uw nationaliteit/identiteit, elementen die hier niet in twijfel dienen te worden getrokken. Wat betreft de artikels met betrekking tot de situatie in Libië (documenten 2-3), dit zijn stukken louter over de algemene situatie in Libië door de jaren heen en over racisme in Libië, doch zijn ze te algemeen en kunnen ze gezien het geheel van bovenstaande observaties, waaruit blijkt dat u geen vrees ten overstaan van uw land aannemelijk hebt gemaakt, de appreciatie van het CGVS niet in positieve zin ombuigen. De door u neergelegde stukken doen aan bovenstaande appreciatie dan ook geen afbreuk.

Naast de toekenning van een vluchtelingenstatus, kan een asielzoeker door het CGVS evenwel een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Het CGVS benadrukt in dit verband dat artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet slechts beoogt bescherming te

bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op

<https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt.

Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden.

Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld.

In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou

overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakten gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanïë is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties.

Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers.

Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen.

Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020.

De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds

oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libyadisplacement-and-solutions-report-august-2023>.

Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twifelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet besloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52).

De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Aldus rijst de vraag of u persoonlijke omstandigheden kan inroepen die de ernst van de bedreiging die voortvloeit uit het willekeurig geweld in Libië in uw hoofde dermate verhogen dat er moet aangenomen dat u bij een terugkeer naar Libië een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van uw leven of persoon.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Libië. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

Verzoeker voert gespreid over vier middelen de schending aan van "*het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering van de beslissing*", van artikel 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de formele en de materiële motiveringsplicht vervat in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 33 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 betreffende de status van vluchtelingen, goedgekeurd bij de wet van 26 juni 1953 (hierna: het Vluchtelingenverdrag), van de artikelen 2, 3 en 5 eerste lid van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens (hierna: het EVRM) en van het redelijkheidsbeginsel.

Verzoeker geeft aan niet akkoord te gaan met de weigeringsmotieven in de bestreden beslissing en tracht deze te weerleggen. Doorheen zijn verzoekschrift verwijst verzoeker naar en citeert hij fragmenten uit algemene landeninformatie, persartikels en 's Raads rechtspraak.

2.2. Stukken

Ter staving van het verzoekschrift wordt gewezen op volgende inventaris waarvan de stukken eveneens worden toegevoegd:

"(...)

3. *PTSS- informatiebrochure*

4. *Advies FOD Buitenlandse zaken dd.27.06.2024*

5. *Krantenknipsels dd.18.05.2024 + informatie van Amnesty International"*.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl.St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en ex nunc onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2.3.2. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit als ook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staft met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

2.3.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in onder meer het artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De motieven die aan de bestreden beslissing ten grondslag liggen, kunnen op eenvoudige wijze in deze beslissing worden gelezen en uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker deze motieven kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht in casu bereikt.

Waar de schending van de materiële motiveringsplicht wordt aangevoerd, wordt erop gewezen dat de materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, inhoudt dat de bestreden beslissing moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Verzoeker vreest bij een terugkeer naar Libië een vervolging door de Libische autoriteiten omwille van zijn handelingen tegenover een ambtenaar. Daarnaast stelt verzoeker gediscrimineerd te zullen worden omwille van zijn huidskleur.

De Raad komt na grondige analyse van het rechtsplegingsdossier en de opmerkingen van de partijen ter terechtzitting, in navolging van de commissaris-generaal, tot de vaststelling dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij een persoonlijke, actuele en gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Vluchtelingenverdrag noch dat hij bij een terugkeer naar Libië een reëel risico op ernstige schade loopt, zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Er moet vastgesteld worden dat verzoeker met zijn betoog niet verder komt dan het grotendeels volharden in zijn verklaringen op het CGVS en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal. Hij stelt hiermee echter op geen enkele wijze in concreto de pertinente vaststellingen in een ander daglicht.

2.3.4.2. Vooreerst wordt er in de bestreden beslissing op goede gronden opgemerkt dat uit de informatie waarover het CGVS beschikt, blijkt dat verzoeker in het kader van zijn beschermingsverzoek in Nederland een totaal ander relaas heeft opgegeven waardoor zijn geloofwaardigheid volledig ondermijnd wordt:

“Zo verklaarde u voor de Nederlandse autoriteiten dat u samen met uw vader op het kantoor van de ambtenaar was en dat u, toen u zag dat hij beroerd werd en begon te huilen, zo woedend werd dat u hen en Qaddafi uitschold. Gezien er daar “Revolutionaire Comités” aanwezig waren die alles hoorden, bent u opgepakt geweest en ter plekke mishandeld. U werd daar mishandeld en gemarteld, u viel daar bewusteloos. U werd afgevoerd terwijl uw hoofd bedekt werd met een zak en toen u weer bij bewustzijn kwam, was u in een kamer. Daar werd u 2 dagen vastgehouden terwijl men u mishandelde (door onder andere heet water over u te gooien), vernederde en uitschold. U werd uiteindelijk vrijgelaten nadat u verklaringen ondertekende en vingerafdrukken liet nemen. Uw oom stond ook borg voor u. Tijdens het onderhoud in Nederland legt u gedetailleerde verklaringen af over de periode in hechtenis (Rapport van Nader Gehoor, dd. 12 augustus 2009, p. 4-5). Geen van deze feiten haalde u aan voor de Belgische asielinstanties, terwijl u in Nederland dan weer met geen woord repte over het gegeven dat u een ambtenaar aanviel en diens kantoor vernielde. Op het CGVS haalt u aan dat u met uw oom bij de ambtenaar was, en jullie samen de ambtenaar in elkaar sloegen, zijn bureau vernielden, en dan meteen zijn weggelopen. Jullie reden met de auto naar het huis van uw oom omdat jullie wisten dat de overheid jullie bij u thuis zou zoeken. Via een kennis van uw oom verliet u het land daarna illegaal (CGVS, p. 6). Het is duidelijk dat uw verklaringen op het CGVS en voor de Nederlandse asielinstantie gebaseerd zijn op dezelfde basis: beide keren verklaart u dat aan de oorsprong van uw problemen een schadevergoeding ligt die uw familie niet kreeg. Tijdens het gehoor op het CGVS werd u bovendien gevraagd of u in Nederland hetzelfde relaas heeft aangehaald als op het CGVS. U antwoordde: “Ja, hetzelfde als hier, na 4 à 5 jaar hebben ze de erkenning ingetrokken: de reden is, Qaddafi is niet meer aan het hoofd en Nederland zei dat Libië nu veilig is. Dat is de reden waarom ik dan naar België kwam.” (CGVS p. 7). Gewezen op het feit dat u een totaal ander relaas heeft aangehaald in Nederland, verklaarde u: “Wat betreft dit hier, ik heb het al rechtgezet in Nederland, het waren woorden die de tolk fout heeft vertaald. Het zijn woorden die ik al heb rechtgezet. Moesten ze mij aangehouden hebben, hoe kunnen ze mij vrijlaten, omdat ze mij toch zoeken eigenlijk, omdat ik een rechtszaak heb. Wanneer de protection officer stelt: “Ja ok ik wil dat wel begrijpen van de fout van de tolk als het over 1 à 2 woorden is dat de tolk een foutje zou kunnen hebben gemaakt, maar hier hebben we het toch wel over een gigantisch verschil?, komt u niet verder dan: “In het begin zei ik al dat het dialect van de tolk een groot verschil is, ik heb het ook nog rechtgezet met de advocaat erna. Er zijn veel woorden gezegd, zelfs toen we gedaan hadden met het interview heb ik toen gezegd: dit heb ik allemaal niet gezegd.” (CGVS, p. 7-8). Daar de vastgestelde discrepanties dusdanig groot zijn kan dit niet overtuigen en biedt dit geen verklaring voor het feit dat u in Nederland en België een totaal ander relaas heeft aangehaald aangaande waarom u Libië heeft verlaten. Het mag duidelijk zijn dat van u, een verzoeker om internationale bescherming, die beweert zijn land van herkomst omwille van een vrees voor zijn leven te hebben moeten verlaten kan verwacht worden dat u de waarheid vertelt aangaande de redenen waarom u uw land zou hebben moeten verlaten en dit van zodra u om internationale bescherming verzoekt. U draagt in deze de verantwoordelijkheid voor uw eigen verklaringen. Dat u in Nederland andere verklaringen aflegde dan wat u in België verklaarde is ernstig en doet ook op fundamentele wijze afbreuk aan uw geloofwaardigheid, te meer u geen valabele verklaring geeft voor deze ongerijmdheden en het CGVS er zelfs van heeft verzekerd dat u in beide landen dezelfde verklaringen heeft afgelegd. Er kan dus geen geloof worden gehecht aan de door u beweerde problemen in Libië.”

Verzoeker repliceert dat hij op 2 juli 2009 in Nederland een beschermingsverzoek heeft ingediend en hij voor de Nederlandse autoriteiten zijn relaas dat hem ertoe noopte zijn herkomstland te verlaten tot in detail kon weergeven. Hij stelt dat het dan ook feiten betroffen die in datzelfde jaar gebeurd waren zodat het niet meer dan normaal is dat hij gedetailleerde verklaringen over de periode in hechtenis kon afleggen. Hij stelt dat toen hij hiermee geconfronteerd werd hij verwees naar de povere vertaling door de tolk en hij hem niet goed begreep. Verzoeker betoogt dat indertijd ook feiten werden neergeschreven die hij niet gezegd had of toch niet op die manier mocht de vertaling correct zijn geweest. Verzoeker benadrukt daarnaast dat hij op 12 februari 2019 zijn beschermingsverzoek in België indiende en zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS plaatsvond op 7 mei 2024, hetzij maar liefst vijftien jaar later zodat het inderdaad aannemelijk is dat hij bepaalde elementen niet vermeld had. Verzoeker beklemtoont dat op wetenschappelijk vlak reeds bewezen werd dat mensen die een traumatische beleving hebben meegemaakt delen daarvan ook kunnen vergeten hoewel deze bestaan hebben. Hij besluit dat de herinnering als het ware deels aangetast wordt door het optreden van geheugenverlies ondanks het geheugen an sich wel normaal functioneert.

Verzoekers betoog waarbij hij verwijst naar tolkproblemen, het lange tijdsverloop en trauma kan geenszins zijn weinig eenduidige verklaringen inzake zijn vluchtrelaas zoals afgelegd bij de Nederlandse en Belgische asielautoriteiten verschonon.

Immers benadrukt de Raad dat van een verzoeker om internationale bescherming, ongeacht het tijdsverloop, redelijkerwijze verwacht kan worden dat hij eenduidige verklaringen aflegt over zijn vrees voor vervolging en dit vanaf het doen van een beschermingsverzoek. De ponering dat er tolkproblemen waren bij het afleggen van zijn verklaringen bij de Nederlandse asielautoriteiten kunnen geen afbreuk doen aan de discrepanties in zijn verklaringen bij de verschillende asielinstanties daar dit kernelementen betreffen van zijn vluchtrelaas en te meer verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud aanvankelijk stelde hetzelfde verklaard te hebben bij de Nederlandse asielautoriteiten en hij pas tolkproblemen aanhaalde toen hij gewezen werd op de verschillen in zijn verklaringen (persoonlijk onderhoud van 7 mei 2024, p. 7). Het feit dat verzoeker geen afdoende verklaring kan bieden voor de verschillen tussen zijn verklaringen bij de Nederlandse en Belgische asielautoriteiten doet dan ook afbreuk aan zijn algemene geloofwaardigheid.

Daarnaast wijst de Raad erop waar verzoeker verwijst naar een traumatische beleving ter verschoning van zijn weinig eenduidige verklaringen, hij middels zijn verzoekschrift louter een algemeen rapport inzake een posttraumatische stressstoornis bijbrengt en geenszins concrete medische stukken in zijn hoofd neerlegt. Bijgevolg concludeert de Raad dat geenszins blijkt dat verzoeker ten tijde van zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: de DVZ) of op het CGVS in de onmogelijkheid verkeerde of verhinderd was omwille van een geattesteerd trauma of andere psychische problemen gedegen en volwaardige verklaringen af te leggen. Uit het bijgebracht algemeen rapport dat geenszins betrekking heeft op verzoeker kan geenszins worden vastgesteld dat verzoekers vermeende medische toestand een impact zou hebben gehad op zijn vermogen om aan de asielprocedure deel te nemen.

Volledigheidshalve merkt de Raad op dat in casu in geen geval kan blijken dat verzoeker aan enig neuro-psychologisch onderzoek is onderworpen geweest waaruit kan vastgesteld worden dat hij lijdt aan geheugenproblemen of een cognitieve disfunctie of dat hij ten gevolge van vermeende psychische of medische problemen niet bij machte was om zijn persoonlijk onderhoud in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming te volbrengen.

Bovendien stipt de Raad aan dat uit verzoekers verklaringen blijkt dat hij uitgebreid en accuraat kon antwoorden op de vragen en hij geen bijkomende opmerkingen had op het einde van zijn persoonlijk onderhoud op het CGVS doch bevestigde de vragen goed te hebben begrepen en alles duidelijk was (persoonlijk onderhoud, p. 8- 9). Daarenboven maakte verzoeker in het kader van de vragenlijst "bijzondere procedure noden" geen gewag van mentale problemen of andere gezondheidsproblemen die het vertellen van zijn verhaal of zijn deelname aan de procedure internationale bescherming konden bemoeilijken (Vragenlijst "bijzondere procedure noden" van 27 maart 2019). De Raad concludeert dat noch uit verzoekers gehoor, noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Uit het gehoorverslag en de bestreden beslissing blijkt dat rekening werd gehouden met de persoonlijke achtergrond. De Raad benadrukt dat in het gehoorverslag kan worden gelezen dat de protection officer herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Arabisch en zijn advocaat was aanwezig en kon zijn opmerkingen geven op het einde. Hieruit blijkt dat de commissaris-generaal bij de beoordeling van verzoekers verklaringen en de stukken in het administratief dossier afdoende rekening heeft gehouden met diens profiel evenals met de situatie in zijn land van herkomst. Aldus werd rekening gehouden met het specifieke profiel van verzoeker, werden zijn rechten gerespecteerd en kon hij voldoen aan zijn verplichtingen.

Vervolgens motiveert de commissaris-generaal terdege:

"Verder haalt u ook aan dat uw moeders familie uit Tawergha is, en dat de meesten van hen zijn gedood of gevlucht, dat gebeurde ten tijde van Qaddafi, "die mensen van Tawergha en Sirte, het waren steden die meededen met Qaddafi", zo stelt u. Ten aanzien hiervan kan worden opgemerkt dat uw familie en u heel uw leven in Tripoli hebben gewoond, dus al van minstens 1986 (uw geboortedatum). De Arabische Lente in Libië gebeurde in 2011, 25 jaar daarna. Daarnaast werd u gevraagd of uw familie en uw stam Amazigh een

politieke affiliatie hadden, wat u ontkent (CGVS, p. 4, 5, 8). Er kan dus worden vastgesteld dat hier geen vrees voor vervolging uit kan worden opgemaakt."

Verzoeker repliceert dat verweerder een inhoudelijke fout maakt door te stellen dat zijn geboortedatum 1986 zou zijn. Hij betoogt verder dat dit argument bijzonder onduidelijk is nu dit gegeven noch vermeld wordt in het feitenrelaas noch de werkelijke oorzaak is waarom hij een beschermingsverzoek in België indient.

Vooreerst merkt de Raad samen met verzoeker op dat er verkeerdelijk wordt verwezen naar het jaartal 1986 als geboortedatum. Evenwel moet vastgesteld worden dat deze enkele verwijzing naar het jaartal 1986 een materiële misslag betreft die geen invloed heeft (gehad) op de inhoud van de beslissing en de beoordeling van verzoekers relaas en verzoek. Uit de overige stukken van het dossier en uit de volledige lezing van de bestreden beslissing blijkt immers dat wel degelijk de geboortedatum van 1985 wordt gehanteerd. Verweerders materiële vergissing van geboortedatum (met overigens een verschil van slechts 1 jaar) kan in casu geenszins afbreuk doen aan verweerders pertinente bemerking dat verzoeker geen actuele vrees voor vervolging omwille van een politieke affiliatie aannemelijk kan maken, te meer zijn familie en hij heel hun leven in Tripoli hebben gewoond, zelfs dus van minstens 1985, terwijl de Arabische lente dateert van 2011. Verzoeker brengt met de loutere bekritisering van deze wel degelijk relevante bevinding die volgt uit de door hemzelf geschetste context geenszins dienstige elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen.

Voorts wordt er in de bestreden beslissing op pertinente wijze opgemerkt dat verzoeker aanhaalt niet terug te kunnen keren naar Libië maar dat hij wel vanuit Frankrijk in 2019 een Libisch paspoort heeft aangevraagd:

"Het is op zijn minst heel opmerkelijk dat u een aanvraag voor een nieuw paspoort zou doen in een Libische ambassade of consulaat, terwijl u de Libische autoriteiten vreest: "Ja, er is een nieuwe regering, maar het zijn dezelfde personen die in de tijd van Qaddafi al aan het hoofd waren. Diegenen die er toen al waren, de politie, chercheurs, die zijn er nog altijd." (CGVS, p. 7). In die optiek is het zeer vreemd dat u een paspoort zou aanvragen bij de Libische autoriteiten, ook al was dit vanuit Europa."

Verzoeker betoogt dat hij bijzonder verbaasd was toen hij dit in de bestreden beslissing las en het vreemd te noemen is dat verweerder hem confronteert met allerlei gegevens die hij mocht ontvangen van de Nederlandse asielautoriteiten doch een confrontatievraag waarom hij dan enkel in Frankrijk in 2019 een Libisch paspoort zou hebben aangevraagd op geen enkel moment aangekaart dan wel vermeld werd. Verzoeker benadrukt dat hij dit als eerste document overhandigde aan verweerder met de vermelding dat hij dit aanvraag in Frankrijk in 2018. Verzoeker benadrukt dat dit gegeven nu dit tegen hem gebruikt wordt, getuigt van een laakbare modus operandi van verweerder en het evenwel cruciaal is dat dit argument geenszins gemotiveerd wordt nu hij hieromtrent niet bevraagd wordt.

Verzoeker brengt met zijn betoog dat hij diende geconfronteerd te worden geenszins dienstige elementen bij die de concrete weigeringsmotieven in de bestreden beslissing kunnen ombuigen.

Immers kan de Raad in dit verband dienstig verwijzen naar artikel 17 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003) waarbij in het verslag aan de Koning bij dit koninklijk besluit uitdrukkelijk wordt gesteld dat dit artikel de commissaris-generaal niet belet om een beslissing te nemen op grond van een tegenstrijdigheid, laat staan onaannemelijkheden en feiten die afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van de vrees, waarmee een verzoeker om internationale bescherming niet werd geconfronteerd. Bovendien heeft verzoeker hoe dan ook door middel van de bestreden beslissing kennis genomen van de kritiek van de commissaris-generaal waarbij wordt aangestipt dat hij door het instellen van voorliggend beroep met volle rechtsmacht voor de Raad de mogelijkheid gehad om op de weigeringsmotieven te reageren.

Wat betreft het racisme dat verzoeker aanhaalt wordt er in de bestreden beslissing op pertinente wijze opgemerkt dat wat hij verklaart niet zwaarwichtig genoeg is om hieruit een persoonlijke en gegronde vrees in de zin van het Vluchtelingenverdrag te putten:

"Hiernaar gepeild haalt u aan dat u op school als laatste van de leerlingen de aan jullie opgelegde opdracht moest voorstellen, andere leerlingen voorrang kregen en u vertelt dat wanneer de leraar u vragen stelde, u niet op dezelfde manier werd behandeld als de andere leerlingen. U gevraagd over het leven buiten de school, verklaart u dat er denigrerende termen naar uw hoofd werden geslingerd zoals "abid" (slaaf) of "zwarte" en u nooit bij uw naam werd genoemd (CGVS, p. 6-7). Deze feiten, hoewel betreurenswaardig, zijn niet ernstig genoeg om, en zoals reeds werd opgemerkt, te kunnen spreken van een persoonlijke en gegronde vrees in de zin van de Conventie van Genève."

Verzoeker beklemtoont de pesterijen, uitsluitingen, denigrerende, menonwaardige en ongelijke behandelingen die hij dagelijks meemaakte. Hij betoogt dat zulke gebeurtenissen op lange termijn hun effect zullen hebben op zijn persoon/identiteit met alle negatieve gevolgen van dien.

Verzoekers betoog kan geen ander licht werpen op bovenstaande correcte overwegingen. Immers wenst de Raad te benadrukken dat het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin inhouden. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden, moet het ontzeggen van rechten en discriminatie van die aard zijn dat dit aanleiding geeft tot een toestand die kan worden gelijkgeschakeld met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat de fundamentele mensenrechten van een verzoeker worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst voor die verzoeker ondraaglijk

wordt (RvS 27 februari 2001, nr. 93.571). Verzoeker brengt met de loutere volharding in zijn verklaringen waarmee verweerder reeds terdege rekening heeft gehouden geenszins concrete elementen bij waaruit kan blijken dat hij systematisch gediscrimineerd werd en zou worden bij een terugkeer naar Libië.

Verder motiveert de commissaris-generaal op terechte wijze:

“Ten slotte moet nog een opmerking gemaakt worden over de taal van het onderhoud op het CGVS. U en uw advocaat halen aan dat er wat moeilijkheden waren doordat de tolk een Maghrebijns accent had. Echter, er moet worden opgemerkt dat u bij aanvang van het onderhoud erop gewezen werd dat, moest u een vraag niet begrijpen, u dat steeds kon aangeven (CGVS, p. 2). Bovendien bleek dat u steeds gericht kon antwoorden op de vragen en dat uw advocaat Arabisch sprak en verstond, en desondanks de opmerkingen over de taal, slechts 1 keer bij de vertaling heeft moeten onderbreken en verbeteren (CGVS, p. 7-8). Hieruit blijkt dat het onderhoud goed is verlopen. Gezien het geheel van bovenstaande observaties kan u de vluchtelingenstatus niet worden toegekend.”

Verzoeker betoogt dat uit het feit dat er zonder meer melding gemaakt wordt dat zijn advocaat Arabisch sprak en verstond tijdens het persoonlijk onderhoud, blijkt dat verweerder verkeerde conclusies trekt. Hij meent dat zijn advocaat het ernaar raden heeft hoe verweerder tot deze vaststelling gekomen is. Verzoeker betoogt dat het feit dat zijn advocaat slechts één keer tussenkwam om de tolk te corrigeren uiteraard ook andersom kan bewijzen dat zijn advocaat de Arabische taal net niet voldoende beheerst nu hijzelf aangaf de tolk niet te begrepen en hij dit op het einde van zijn persoonlijk onderhoud heeft aangehaald. Verzoeker betoogt dat bovendien dergelijke vaststelling nergens objectief uit kan blijken. Hij meent dat dergelijke uitspraken louter speculerend en ronduit gevaarlijk te noemen zijn en de objectiviteit ondermijnen waarmee verweerder belast is om tot een correcte beslissing te komen. Verzoeker vervolgt dat het gegeven dat hij gericht op vragen kon antwoorden te maken heeft met het feit dat aan verweerder doorheen het persoonlijk onderhoud meermaals gevraagd werd om de vraag te herhalen dan wel te verduidelijken en hij bovendien reeds van het begin een signaal gaf dat hij moeite had met het accent van de tolk.

Verzoeker brengt met de loutere bekritisering van bovenstaande pertinente opmerkingen geenszins valabele elementen bij die hier een ander licht op kunnen werpen.

Ondanks dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud inderdaad aangaf dat de tolk Maghrebijns Arabisch was, moet de Raad samen met de commissaris-generaal evenwel vaststellen dat verzoeker uitdrukkelijk stelde de vragen goed te hebben begrepen, alles duidelijk was en waar nodig reeds correcties werden aangebracht (persoonlijk onderhoud, p. 2, 7-8). Uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker omstandig en gericht kon antwoorden op de hem gestelde vragen waarbij overigens wordt opgemerkt dat ook verzoekers advocaat tijdens het persoonlijk onderhoud stelde het Arabisch machtig te zijn en waar nodig ook tussenkwam (persoonlijk onderhoud van 7 mei 2024, p. 7). Verzoeker verduidelijkt niet welke invloed het dialect/accents van de tolk heeft gehad op zijn verklaringen. Bovendien wijst de Raad erop uit de stukken uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker conform artikel 57/5quater, § 2 van de Vreemdelingenwet een kopie van de notities van zijn persoonlijk onderhoud werd toegezonden en hij noch zijn advocaat enige opmerkingen hierover aan verweerder hebben meegedeeld. Bijgevolg kan redelijkerwijze worden aangenomen dat de notities van zijn persoonlijk onderhoud een getrouwe weergave vormen van de vragen die aan de verzoeker werden gesteld en van zijn antwoorden.

De Raad meent ten slotte dat de door verzoeker op het CGVS neergelegde documenten geen afbreuk kunnen doen aan het voorgaande omwille van de in de bestreden beslissing aangehaalde, pertinente en terechte redenen waartegen geenszins enig dienstig verweer wordt gevoerd. Het louter benadrukken van de neergelegde documenten werpt geen ander licht op de inhoudelijke en vormelijke beoordeling ervan.

Uit wat voorafgaat wordt besloten dat geen geloof kan worden gehecht aan het vluchtrelaas van verzoeker.

Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker.

Voorgaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat voor verzoeker geen gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking kan worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan de Raad volstaan met de vaststelling dat de aangehaalde problemen niet gegrond werden bevonden en verzoeker deze motieven niet heeft kunnen weerleggen. Verzoeker reikt verder geen elementen aan waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

2.3.5.2. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet. Dit wordt als volgt onderbouwd:

“Uit een grondige analyse van de actuele veiligheidssituatie in Libië (zie Algemeen Ambtsbericht Libië van september 2021, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2021/09/30/algemeen-ambtsbericht-libie-van-september-2021>; Algemeen Ambtsbericht Libië van februari 2023, beschikbaar op <https://www.rijksoverheid.nl/documenten/ambtsberichten/2023/02/28/algemeen-ambtsberichtlibie-februari-2023>; en de COI Focus Libië: Burgerslachtoffers 2022-2023 van 6 december 2023) blijkt dat er sinds de val van Muammar Khadaffi in 2011 een situatie van politieke verdeeldheid waarbij een veelheid aan gewapende confrontaties tussen verschillende spelers plaatsvond die allen concurreren voor de macht. Op 23 oktober 2020 werd er een officieel staakt het vuren afgekondigd dat tot op heden stand houdt. Het westen en zuidwesten van Libië viel na het staakt-het-vuren grotendeels onder de controle van de Government of National Accord (GNA). Het Libyan National Army (LNA) had de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden van Libië. In maart 2021 werd een overgangsregering gevormd, de Government of National Unity (GNU), die enerzijds de GNA en anderzijds de overheid in het oostelijke Tobroek, de House of Representatives (HoR), verving. Hierdoor werden de twee politiek verdeelde Libische kampen formeel verenigd. In de praktijk bleef de militaire macht net zo verdeeld als voorheen, en bleef het LNA onafhankelijk handelen van de GNU. Verder beheerste een veelvoud aan milities en gewapende groeperingen verschillende delen van het land. Nadat de voor december 2021 voorziene presidentsverkiezingen werden uitgesteld zegde het in Benghazi zetelende Libische parlement in februari 2022 het vertrouwen in de door de Verenigde Naties erkende regeringsleider premier Dbeibah (GNU) op en benoemde het Fathi Bashagha als zijn opvolger. Zo ontstond er een politieke patstelling met twee regeringen en twee premiers. Deze politieke impasse tussen Dbeibah en Bashagha hield aan in 2023. De huidige veiligheidssituatie in Libië wordt derhalve nog steeds grotendeels bepaald door het ontbreken van een sterk centraal gezag en de aanwezigheid van een grote verscheidenheid aan lokale gewapende groeperingen waartussen fricties blijven bestaan ten gevolge van het wegvallen van een gemeenschappelijke vijand en het aanhoudende machtsvacuüm. De machtsverhoudingen in Libië zijn tijdens de verslagperiode niet wezenlijk veranderd, al hebben zich hier en daar wel, zoals in Tripoli, kleine wijzigingen voorgedaan wat betreft de groepen die controle uitoefenen over bepaalde gebieden. Niettegenstaande de politieke impasse in het land, is er sprake van een opvallende verbetering in de veiligheidssituatie in Libië. Er is een significante daling van het aantal gevechten en een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers vanaf het derde trimester van 2020. Dit loopt gelijk met het afsluiten van de wapenstilstand van oktober 2020 en de vorming van een regering van nationale eenheid in maart 2021. Hoewel de veiligheidssituatie in het hele land gespannen bleef, hield het staakt-het-vuren stand. Er vonden tijdens de verslagperiode maar weinig gewapende confrontaties plaats. Ook het aantal burgerslachtoffers door conflict gerelateerd geweld is in 2022 en 2023 op een relatief laag niveau gebleven. Het zwaartepunt van het geweld ligt in en rond Tripoli. Van januari 2022 tot 27 oktober 2023 telde ACLED in heel Libië 36 incidenten met burgerdoden. Bij deze incidenten kwamen 76 burgers om het leven. 36 burgers werden gedood waarbij zij niet het beoogde doelwit waren. De overige 40 burgers waren het slachtoffer van gericht geweld. In Tripolitanië is de GNU sinds maart 2021 aan de macht. Bashagha heeft in 2022 verschillende keren getracht zich met steun van aan hem loyale gewapende groeperingen als nieuwe premier in Tripoli te doen gelden, echter tevergeefs. Zijn laatste poging in augustus 2022 mondde uit in gevechten in Tripoli, waarbij 42 doden (waarvan 4 burgers) en 159 gewonden vielen. Het lukte de Stability Support Apparatus (SSA) en de Special Deterrence Force (SDF-Radaa) de overhand te krijgen en de hoofdkwartieren van de betrokken groeperingen in te nemen. De gevechten in Tripoli en omgeving van augustus 2022 leidden tot een belangrijke verschuiving in de verhouding tussen de gewapende groepen in het gebied, waarbij GNU gelieerde groeperingen controle verwierven over gebieden die voorheen in handen waren van groepen die Bashagha steunden. Hoewel Bashagha in september 2022 had aangekondigd dat hij verder vanuit Sirte en Benghazi zou opereren, vonden er in het westen van Tripoli nadien nog nieuwe gewapende confrontaties plaats tussen eenheden trouw aan Dbeibah en eenheden loyaal aan Bashagha. Zo was er op 19 en 25 september 2022, sprake van gevechten in Zawiya, ten westen van Tripoli waarbij naar verluidt ten minste 5 burgers omkwamen en 10 burgers gewond raakten. Ook in 2023 bleef de situatie gespannen en was er sprake van sporadische confrontaties tussen gewapende groepen in Tripoli en de omliggende westelijke gebieden over territoriale controle. Er vonden verder ook conflicten plaats tussen gewapende groeperingen, soms te midden van woonwijken. Er werd echter nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Het meest gewelddadige incident vond plaats midden augustus 2023, toen

er gevechten uitbraken nadat leden van de Special Deterrence Forces (SDF) commandant Mahmoud Hamza van de 444e brigade aanhielden op het vliegveld. De gewapende confrontaties tussen voornoemde groepen, die beide grondgebied in Tripoli en de omliggende gebieden onder controle hebben, hielden twee dagen aan. De confrontaties stopten op 15 augustus 2023 nadat er overeengekomen werd dat de SDF Hamza zou overdragen aan de SSA en de strijders zouden terugkeren naar hun respectievelijke basissen. Niettegenstaande het geweld dat toen plaatsvond hoofdzakelijk doelgericht van aard was, zorgde de aard van het gebruikte geweld er echter voor dat er ook willekeurige slachtoffers vielen. Er werden minstens 55 mensen gedood en minstens 100 geraakt gewond tijdens de gevechten. Het was niet mogelijk om het aantal burgers die slachtoffer werden van de gevechten die plaatsvonden op 14 en 15 augustus 2023 te bepalen. De bronnen geven alleen het volledige aantal doden en gewonden aan. Verder vonden er plaatselijk gewapende confrontaties plaats tussen georganiseerde criminele groeperingen over de controle van illegale activiteiten. Het geweld in Tripolitanië is hoofdzakelijk doelgericht van aard en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, doelgerichte aanvallen op controleposten, doelgericht geweld tegen burgers, en het hardhandig onderdrukken van demonstraties. Het Libyan National Army (LNA) onder leiding van Khalifa Haftar, heeft de controle over het oosten van het land en ook over delen van het zuiden en zuidwesten van Libië. In de oostelijke regio Cyrenaica vonden er in de verslagperiode geen grootschalige gevechten plaats, vooral doordat het LNA de controle daar stevig in handen heeft. Het geweld dat er in de regio plaatsvindt is hoofdzakelijk doelgericht van aard, en neemt er de vorm aan van luchtaanvallen, stamconflicten, moordaanslagen, en ontvoeringen. De veiligheid voor burgers in het zuidelijke Fezzan wordt voornamelijk verzorgd door lokale veiligheidsstructuren, zoals stammen- en buurtmilities. Tijdens de verslagperiode vonden er geen grootschalige gevechten plaats in de regio. Er wordt verder nauwelijks tot geen melding gemaakt van burgerslachtoffers. Voorts blijkt dat zowel het aantal binnenlandse als buitenlandse burgervluchten in Libië zijn toegenomen. Internationaal luchtverkeer is momenteel mogelijk via de luchthavens van Tripoli, Mitiga airport, Benghazi en Misrata. Binnenlandse vluchten werden hervat vanaf luchthavens in het oosten, het westen en het zuiden (Sabha) van Libië. Ook de afname van het aantal intern ontheemden (IDP's) en de parallelle toename van het aantal terugkeerders, duiden op een verbetering van de veiligheidssituatie in Libië sinds 2020. De Internationale Organisatie voor Migratie (IOM) meldde in augustus 2023 dat er 125.802 binnenlandse ontheemden (IDP) in Libië waren. Het aantal IDP was met 70 procent gedaald sinds oktober 2020. Sindsdien zijn er geen nieuwe ontheemden ingevolge gewapende confrontaties gemeld. Tegelijkertijd keerden er meer dan 705.000 (85% van de getraceerde ontheemden) terug naar hun regio van herkomst. De terugkeer vond vooral plaats naar Benghazi, Tripoli, Aljara, Sirte, Derna en Misrata. De verschillende lokale escalaties van vijandelijkheden en gewapende confrontaties die gerapporteerd werden gedurende 2022 en de eerste helft van 2023 hebben niet geleid tot nieuwe binnenlandse ontheemding, wat IOM doet besluiten dat de afgelopen twee jaar de veiligheidssituatie niet langer de belangrijkste oorzaak van ontheemding in Libië is zie IOM Libya, Displacement and Solutions Report, augustus 2023, beschikbaar op <https://dtm.iom.int/reports/libyadisplacement-and-solutions-report-august-2023>. Volledigheidshalve wijst het CGVS er nog op dat het EHRM in het arrest in de zaak A.A. v. Zweden van 13 juli 2023 (zaak nr. 4677/20) (beschikbaar op <https://hudoc.echr.coe.int/?i=001-225773>) vaststelde dat er sinds oktober 2020 een staakt-het-vuren van kracht is in Libië, en dat dit geleid heeft een drastische vermindering van het aantal burgerslachtoffers en tot de mogelijkheid voor ontheemde Libiërs om terug te keren naar hun regio van herkomst. Hoewel het Hof erkende dat de situatie in Libië fragiel blijft, vond het geen reden om te twijfelen aan de conclusie van de Zweedse autoriteiten dat de actuele veiligheidssituatie in Libië niet van dien aard is dat er moet esloten worden dat alle Libische onderdanen die asiel aanvragen nood hebben aan internationale bescherming. Het Hof besloot dat de veiligheidssituatie in Libië niet dermate ernstig is dat de terugkeer van een persoon naar Libië een schending van artikel 3 EVRM inhoudt (EHRM, A.A. v. Zweden, no. 4677/20, 13 juli 2023, § 50-52). De Commissaris-generaal erkent dat de veiligheidssituatie in Libië nog steeds complex, problematisch en ernstig is, en dat dit, afhankelijk van de individuele situatie en de persoonlijke omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming, aanleiding kan geven tot de toekenning van een internationale beschermingsstatus. Als een uit Libië afkomstige verzoeker omwille van zijn of haar specifieke profiel bescherming nodig heeft, wordt die dan ook verleend. Gelet op hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie dient evenwel besloten te worden dat er zich in Libië met enige regelmaat incidenten voordoen, maar dat er geen gewag kan gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat u louter door uw aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet."

De door verzoeker aangehaalde informatie laat niet toe tot een andere appreciatie te komen.

Het wordt niet betwist dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is, doch dat dit niets verandert aan de terechte vaststelling dat er vanaf dan sprake is van een opvallende verbetering van de veiligheidssituatie in Libië, van

een significante daling van het aantal gevechten en van een duidelijke terugloop van het aantal slachtoffers, noch aan de conclusie dat er in Libië actueel geen sprake is van een uitzonderlijke situatie waarbij de mate van het willekeurig geweld waardoor die confrontaties worden gekenmerkt dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging zoals bedoeld door artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Het betoog in het verzoekschrift is niet van die aard om afbreuk te doen aan voorgaande vaststellingen. Verzoeker stipt de onstabiele, onveilige situatie in Libië aan met botsingen tussen verschillende gewapende groepen, maar deze informatie ligt in dezelfde lijn als de informatie waarop voormelde veiligheidsanalyse werd gebaseerd. Dat het geweld tussen de gewapende groeperingen in Libië ook na het laatste staakt-het-vuren in 2020 nog steeds niet beteugeld is en er ten gevolge van de conflicten in Libië nog steeds slachtoffers vallen, wordt niet betwist, maar dit heeft niet *ipso facto* tot gevolg dat het geweldsniveau in Libië dermate hoog is dat verzoekers loutere aanwezigheid aldaar leidt tot een nood aan internationale bescherming. Dat er zich nog dodelijke incidenten voordoen waarbij burgerslachtoffers vallen en dat er onvrede heerst in het land, wordt geenszins ontkend door de Raad noch door de commissaris-generaal. Echter, er dient ook rekening te worden gehouden met het gegeven dat het aantal burgerslachtoffers is gedaald, ook in 2022, wat geenszins wordt tegengesproken door de informatie waaraan verzoeker refereert. Verzoeker benadrukt de complexe veiligheidssituatie in Libië die nog steeds niet stabiel is, maar nergens in de bestreden beslissing wordt voorgehouden als zou er zich in Libië geen enkel veiligheidsrisico meer voordoen, maar wel dat er geen sprake is van een zodanig hoge mate van willekeurig geweld dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat verzoeker louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade.

Waar verzoeker ook nog een reisadvies van de FOD Buitenlandse Zaken middels zijn verzoekschrift bijbrengt, gaat hij eraan voorbij dat dit een reisadvies is voor Belgische burgers die naar Libië willen reizen en dat dit niet te beschouwen is als een richtlijn voor de diensten belast met het onderzoek van asielaanvragen van personen die de Libische nationaliteit bezitten en die van een bepaalde regio afkomstig zijn. De gegevens in het reisadvies, dat slechts een algemene strekking heeft en dat bedoeld is om een algemene situatieschets te geven voor bezoekers van het betrokken land, kunnen geen afbreuk doen aan de voorliggende objectieve en actuele informatie, noch aan de conclusies die de commissaris-generaal daaruit heeft getrokken en die de Raad trekt.

De door verzoeker aangehaalde informatie is aldus onvoldoende om de conclusie te ontcrachten dat uit de algemene informatie niet blijkt dat burgers in Libië louter door hun aanwezigheid aldaar een reëel risico zouden lopen op de in artikel 48, § 2, c) van de Vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging.

Voorts stelt zich de vraag, in overeenstemming met wat in het arrest Elgafaji van het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt gesteld, of er in hoofde van verzoeker dermate persoonlijke omstandigheden zijn die tot gevolg hebben dat zij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van haar leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. Ook al heeft het Hof van Justitie de aard van de "*persoonlijke omstandigheden*" niet gepreciseerd, kunnen deze omstandigheden niettemin, in het licht van het beginsel van autonomie van begrippen, zoals bevestigd door het Hof, alsook in het licht van de noodzaak aan een uitlegging die nuttig effect geeft aan de wet, niet van dezelfde aard zijn als de elementen die aan bod komen in het kader van een beoordeling van de vervolgingsvrees in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, of het reëel risico in de zin van artikel 48/4, § 2, *sub a*) en b) van de Vreemdelingenwet. De persoonlijke omstandigheden van de verzoeker in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet zijn dus omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij, in vergelijking met een ander persoon, een verhoogd risico loopt om slachtoffer te worden van willekeurig geweld, en dit zelfs wanneer het geweld hem niet meer dan een ander persoon specifiek viseert. Dit kan, bijvoorbeeld, het geval zijn wanneer een verhoogde kwetsbaarheid, een verscherpte lokale vatbaarheid of een precaire socio-economische situatie tot gevolg heeft dat een verzoeker een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld.

Verzoeker maakt geenszins gewag van persoonlijke omstandigheden die tot gevolg hebben dat hij een groter risico loopt dan andere burgers op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van het willekeurig geweld. De Raad merkt hierbij op dat verzoeker met de loutere verwijzing naar zijn vluchtrelaas (de vaststellingen onder 2.3.4. in acht genomen) geen persoonlijke omstandigheden aantoont die voor hem het risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet verhogen.

Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land en regio van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoeker niet aannemelijk maakt dat de commissaris-generaal op basis van een niet correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. De schending van de materiële motiveringsplicht kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Een schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, aangezien de bestreden beslissing niet in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop deze is gebaseerd. De motieven zijn deugdelijk en vinden steun in het administratief dossier.

2.3.9. Waar verzoeker wijst op de artikelen 2 en 3 van het EVRM, moet beklemtoond worden dat in casu het onderzoek wordt beperkt tot de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. De Raad doet in het kader van het beroep tegen een beslissing van de commissaris-generaal geen uitspraak over een verwijderingsmaatregel. Een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van de artikelen 2 en 3 van het EVRM is niet aan de orde.

2.3.10. Met betrekking tot artikel 5 van het EVRM bemerkt de Raad dat dit verdragsartikel een verbod van de schending van de persoonlijke vrijheid en veiligheid inhoudt en betrekking heeft op de onrechtmatige vrijheidsberoving door arrestatie of gevangenhouding zodat dit artikel niet dienstig kan aangevoerd worden in het kader van een loutere weigeringsbeslissing van de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus die geen verwijderingsmaatregel betreft.

2.3.11. Waar verzoeker wijst op een schending van artikel 33 van het Vluchtelingenverdrag (non-refoulement) dat een verbod tot uitzetting inhoudt dat enkel betrekking heeft op beslissingen op grond waarvan de vreemdeling die als vluchteling is erkend, verplicht zou worden naar zijn land van herkomst terug te keren, wijst de Raad erop dat verzoeker niet als vluchteling erkend is zodat dit artikel niet op hem van toepassing is en bijgevolg niet dienstig kan worden aangevoerd.

2.3.12. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te steunen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. Tijdens zijn persoonlijke onderhoud kreeg verzoeker de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en hij heeft zich laten bijstaan door een advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Arabisch machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt. Evenmin wordt gelet op het voorgaande een schending van het recht van verdediging aangetoond.

2.3.13. De uiteenzetting van verzoeker laat ook niet toe de schending van enig ander, niet nader omschreven, beginsel van behoorlijk bestuur vast te stellen.

2.3.14. Uit wat voorafgaat, blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tien maart tweeduizend vijftientig door:

H. CALIKOGLU, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

R. VAN DAMME, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

H. CALIKOGLU